

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 933²

Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα (Ματθ. 4,12-17)
14 Ἰανουαρίου 2018 (2003)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὰ τρία βαπτίσματα

«Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν· Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 4,17)

Ὅλοι, ἀγαπητοί μου, ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ γίναμε μέλη τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὸ ἱερὸ βάπτισμα. Μεγάλον τὸ μυστήριον αὐτὸ καὶ σπουδαία ἡ σημασία του, ὅπως ἐξηγήσαμε ἄλλοτε. Ἀναγεννᾷ καὶ λευκαίνει τὴν ψυχὴν, τὴν καθαρίζει ἀπὸ τὸ προπατορικὸν καὶ κάθε ἄλλο προσωπικὸ ἁμάρτημα. Γεννᾶται ὁμῶς τὸ ἐρώτημα· Τί γίνεται μετὰ τὸ βάπτισμα; Διατηροῦμε τὴν καθαρότητα ποῦ μᾶς χάρισε τὸ θεῖο αὐτὸ λουτρό;

Τὰ παιδιὰ –καὶ οἱ μεγάλοι– ποῦ βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἱερὰν κολυμβήθρα μετὰ τὸ βάπτισμα πρέπει νὰ ζήσουν μιὰ ἀναμάρτητη ζωὴ. Πρέπει νὰ κρατήσουν λευκὸ, καθαρὸ, ἀπαστράπτοντα σὰν τὸ χιόνι τὸ ἔνδυμα τοῦ βαπτίσματος. Ποιὸς ὁμῶς μπορεῖ νὰ τὸ κατορθώσῃ αὐτό; Κι ἀφοῦ αὐτὸ εἶνε ἀνθρωπίνως ἀδύνατον, τί γίνεται ὅταν μετὰ τὸ βάπτισμα ὁ Χριστιανὸς ἁμαρτήσῃ; Εἶνε πράγματι μεγάλο τὸ κακόν. Καταλογίζεται σοβαρὰ. Ἀλλιῶς κανονίζει ἡ Ἐκκλησία τὰ πρὸ τοῦ βαπτίσματος καὶ ἀλλιῶς τὰ μετὰ τὸ βάπτισμα ἁμαρτήματα. Στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία ὑπῆρχε καὶ μιὰ γνώμη, ποῦ ὑποστήριξαν ὠρισμένοι θεολόγοι, ὅτι ἐὰν ἁμαρτήσῃ κάποιος μετὰ τὸ βάπτισμα δὲν ὑπάρχει γι' αὐτὸν συγχώρησις. Ἀλλὰ τὴ γνώμη αὐτὴ δὲν τὴν δέχθηκε ἡ Ἐκκλησία, καὶ κατεδίκασε αὐτοὺς ποῦ τὴν ὑποστήριζαν.

Γιὰ τὰ ἁμαρτήματα μετὰ τὸ βάπτισμα ὠρίσε ἡ Ἐκκλησία ἓνα ἄλλο δεύτερον βάπτισμα. Αὐτὸ εἶνε γιὰ ὅλους τοὺς πιστοὺς ἀπὸ ἑκεί καὶ πέρα. Τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ ὅλοι οἱ νεοφώτιστοι περνοῦν ἀπὸ τὴν πρώτην κολυμβήθρα καὶ βγαίνουν ἄγγελοι. Μετὰ ὁμῶς χρειάζεται ἄλλη κάθαρσις. Ὅλοι ἐμεῖς, ἀπὸ ἑπτὰ χρονῶν παιδιὰ –γιατὶ ἀπὸ τότε πονηρεύεται ὁ ἄνθρω-

πος–, μέχρι τὸν ἀσπρομάλλη γέροντα, ὅλοι μας πρέπει νὰ περάσουμε κι ἀπὸ μιὰ ἄλλη κολυμβήθρα. Ποιὰ εἶν' αὕτη; Εἶνε τὸ ἄλλο μυστήριον, ποῦ ἱδρυσε ὁ Κύριος μετὰ τὴν προτροπὴν τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου «Μετανοεῖτε» (Ματθ. 4,17). Τὸ ἱδρυσε καὶ μετὰ τὰ ἄλλα λόγια ποῦ εἶπε στοὺς ἀποστόλους· «Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον· ἂν τινῶν ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς...» (Ἰω. 20,22). Εἶνε τὸ μυστήριον ποῦ δὲν παραδέχονται οἱ προτεστάντες καὶ ἀπορρίπτουν οἱ χιλιασταί. Εἶνε τὸ μυστήριον τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως. Σ' αὐτὸ πρέπει κάθε Χριστιανὸς νὰ προσέρχεται μετὰ τὸ βάπτισμα.

Ἐὰν τὸ βάπτισμα σβήνῃ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐξομολόγησις σβήνει τὰ προσωπικά μας ἁμαρτήματα. Καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ τὰ μετρήσῃ αὐτά; Εὐκολώτερον εἶνε νὰ μετρήσῃ τις τρίχες τῆς κεφαλῆς σου ἢ τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης ἢ τις σταγόνες τῶν ὠκεανῶν, παρὰ τὰ ἁμαρτήματά σου καὶ τὰ ἁμαρτήματα ὅλης αὐτῆς τῆς γενεᾶς. Ἔχεις λοιπὸν ἀνάγκη μετανοίας· ἔτσι εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ προσέρχῃς στὸ μυστήριον αὐτό.

–Γιὰ ποιὸ λόγον; Ἐγὼ δὲν κάνω τίποτε κακόν...

Δὲν κάνεις τίποτε; Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη μετανοίας, ἀδέρφια μου, γι' αὐτὰ ποῦ περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλὸ μας, γιὰ τοὺς αἰσχροὺς καὶ τόσοσους ἄλλους λογισμούς; Μὰ ὅλα ξεκινοῦν ἀπὸ τὸ μυαλόν. Αὐτὸς ποῦ μισεῖ λ.χ., δὲν χρειάζεται νὰ πάρῃ τὸ μαχαίρι καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄλλο γιὰ νὰ ποῦμε ὅτι ἁμαρτήσῃ· διότι καὶ «ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστί...» (Α' Ἰω. 3,15). Καὶ ὁ ἐμβλέψας γυναῖκα μετὰ βλέμμα πονηρὸν, λέει ὁ Χριστός, κι αὐτὸς ἔκανε τὴν ἁμαρτίαν μέσα στὴν ψυχὴν του (βλ. Ματθ. 5,28). Ἐχουμε λοιπὸν ἀνάγκη μετανοίας γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς λογισμούς, γιὰ τοὺς ὄρκους, τις

βλαστήμιες, τὰ ἄπρεπα λόγια (ψέματα, συκοφαντίες, κατακρίσεις) – πόσα ἁμαρτήματα δὲν κάνει ἡ γλῶσσα! Ἔχουμε ἀνάγκη μετανοίας γιὰ τὶς πορνεῖες, τὶς μοιχεῖες, τὶς κλοπές, τὴ σατανικὴ μαγεία, τὶς ἀδικίες, τὶς ἀρπαγές ποὺ κάνουμε, γιὰ τὸ αἷμα τῶν ἀθῶων... Ἐδῶ ὅμως ἀκούω διαμαρτυρία:

–Ἐμεῖς **δὲν κάναμε κανένα φόνο**, δὲν βάψαμε τὰ χέρια μας μὲ αἷμα...

Λάθος κάνετε. Ἄν ἓνας ἄγγελος πάρη ζυγαριά, θὰ δῆτε πόσοι φονιάδες θὰ βρεθοῦν.

–Φονιάδες; Ἐμεῖς δὲν σφάζουμε οὔτε κόττα!...

Καὶ ὅμως! Ἀνατριχιάζουμε τὶς μέρες αὐτὲς ὅταν ἀκοῦμε, ὅτι ὁ Ἡρώδης πῆρε τὸ μαχαίρι κ' ἔκοψε σὰν τὰ πράσα, τὰ θέρισε σὰν τὰ στάχυα, δεκατέσσερις χιλιάδες νήπια. Ὁ Ἡρώδης τότε δεκατέσσερις χιλιάδες. Σήμερα ἐμεῖς;... Μοῦ ἔρχεται νὰ σταματήσω. Γιατὶ θὰ τὸ πῶ, ἀλλὰ ποιός θ' ἀκούσῃ; Ὁ Ἡρώδης, ποὺ δὲν πίστευε, ἔσφαξε τότε δεκατέσσερις χιλιάδες νήπια. Κ' ἐμεῖς σήμερα; ἀσυγκρίτως περισσότερα! Δὲν εἶνε τίποτα τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ ἔσφαξαν οἱ ἐχθροί, Τοῦρκοι καὶ Βούλγαροι. Ποῦ νὰ τὸ πῆς, ὅτι οἱ γονεῖς, ἡ μάνα κι ὁ πατέρας, ξερρίζωσαν μέσ' ἀπ' τὰ σπλάχνα τους τὰ λουλούδια τοῦ οὐρανοῦ μὲ τὶς ἐκτρώσεις! Κι ὅμως αὐτοὶ λέγονται χριστιανοί, ἔρχονται στὴν ἐκκλησία καὶ τολμοῦν καὶ κοινοῦν. Πλούτισαν καὶ θησαύρισαν οἱ ἀσυνείδητοι γιατροί, ἔχτισαν ἐπαύλεις. Ἀλλοίμονό μας! Θὰ γίνῃ σεισμός καὶ μόνο γιὰ τὸ **ἁμάρτημα αὐτὸ τῶν ἐκτρώσεων**. Εἶνε μικρότερη ἁμαρτία τὸ νὰ βάλῃς δυναμίτη καὶ νὰ τινάξῃς στὸν ἀέρα μιὰ ἐκκλησία ἀπὸ τὸ νὰ ξερρίζωσῃς ἓνα παιδί μέσ' ἀπ' τὰ σπλάχνα σου. Τὸ παιδί σου τὸ ἔδωσε ὁ Θεός, δὲν τὸ ἔκανες ἐσύ μὲ τὸ ἐνστικτο· τὸ ἔκανε ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία. Ἡ ἅγια Τριάς τὸ φύτεψε λουλούδι μέσ' στὴ γλάστρα σου, κ' ἐσὺ πῆγες καὶ τὸ ξερρίζωσες. Ἄν ἔρθῃ ἡ γειτόνισσα καὶ σου ξερρίζωσῃ ἀπὸ τὴ γλάστρα τὸ βασιλικό, θὰ πιαστῆτε καὶ θὰ γίνετε μαλλιά - κουβάρια. Κ' ἐδῶ ξερρίζωνεις μὲ τὰ χέρια σου τὸ λουλούδι τοῦ Θεοῦ! Κάποιος διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας λέει, ὅτι γι' αὐτὰ τὰ ἁμαρτήματα πρέπει ὁ καθένας μας νὰ κλάψουμε, ἀδέρφια μου, – ξέρετε πόσο; Πρέπει νὰ χύσουμε τόσα δάκρυα ὅσο νερὸ εἶχε ἡ κολυμβήθρα ποὺ μᾶς βαπτίσανε!

Μὰ δὲν ἔχουμε δάκρυα. Στέρεψαν οἱ πηγές τῶν δακρύων, στέρεψαν οἱ καρδιές· ἔγιναν πέτρινες, ἀναίσθητες, πεπωρωμένες. Ἄλλ' ἂν δὲν ἔχουμε τόσα δάκρυα ὅσα εἶχε ὁ Δαυΐδ, ποὺ σηκωνόταν τὴ νύχτα καὶ μούσκευε τὴν

κλίνη του, ἂν δὲν ἔχουμε τὰ δάκρυα τῆς πόρνης καὶ τοῦ Πέτρου ποὺ «*ἔκλαυσε πικρῶς*» (Ματθ. 26,75), ἂν δὲν ἔχουμε τὰ δάκρυα τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἀσκητῶν, ἄς βροῦμε τοῦλάχιστον ἓνα δάκρυ. Ὅπως οἱ ἐπίτροποι βγάζουν δίσκο καὶ μαζεύουν τὸν ὄβολο τοῦ ἐκκλησιάσματος, ἔτσι καὶ κάποιος ἄγγελος βγάζει ἓναν ἄλλο δίσκο. Καὶ τί ζητᾷ; Ἐνα δάκρυ! Θέλει ἀπ' ὅλους μας νὰ πάρῃ ἓνα δάκρυ, γιὰ νὰ τ' ἀνεβάσῃ μπροστὰ στὸ Θεό. **Ἐνα δάκρυ πραγματικῆς μετανοίας** εἶνε Ἰορδάνης ποταμός, κολυμβήθρα ποὺ σβῆνει τὰ ἁμαρτήματα.

* * *

Εἶδαμε, ἀγαπητοί μου, δύο βαπτίσματα· τὸ ἓνα εἶνε στὰ μικρά μας τὰ χρόνια, τὸ δεύτερο εἶνε ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐξομολόγησι. Ὑπάρχει βέβαια κ' **ἓνα τρίτο βάπτισμα**. Αὐτὸ εἶνε ἀνώτερο ὄλων, κι ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα κι ἀπὸ τὴ μετάνοια. Ἄλλ' ἐμεῖς, βρωμερὰ σκουλήκια τῆς γῆς, κοράκια μαῦρα καὶ ἀπαίσια, δὲν τὸ ἀξίζουμε. Ποιό εἶν' αὐτό; Τὸ τρίτο βάπτισμα εἶνε, νὰ σ' ἀρπάξουν, νὰ σὲ κλείσουν μέσα, νὰ βάλουν ἓνα σταυρὸ κάτω, νὰ σοῦ ποῦν –Πάτησέ τον, νὰ πῆς –Ὅχι δὲν τὸν πατῶ! καὶ νὰ σὲ σφάξουν γιὰ τὸ Χριστό. Αὐτὸ εἶνε τὸ **βάπτισμα τοῦ αἵματος**, τὸ βάπτισμα ποὺ πῆραν οἱ ἅγιοι ὄχι μέσα στὰ νερὰ ἀλλὰ μέσα στὸ δικό τους αἷμα.

Τρία, λοιπόν, βαπτίσματα.

Ἀδελφοί μου! Πολλοὶ τὶς ἡμέρες τοῦ Δωδεκαήμερου πηγαίνουν στὰ Ἱεροσόλυμα, παίρνουν ἁγιασμένο νερὸ ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, κι ὅταν ἐπιστρέφουν τοὺς λένε *χατζῆδες*. Ἄν ὅμως ἐσεῖς δὲν μπορῆτε νὰ πάτε στὸν Ἰορδάνη, δὲν πειράζει. Γιατὶ μπορεῖ χίλιες φορές νὰ περάσετε τὸν Ἰορδάνη, κι ὅμως νὰ μὴ σβῆσετε οὔτε μιὰ ἁμαρτία σας. Κάποιος **ἄλλος Ἰορδάνης** εἶνε κοντὰ μας τώρα. «*Ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου*» (Ησ. 12,3)· ἐλάτε, λέει, νὰ πάρετε νερὸ ἀπὸ 'κεῖ ποὺ πηγάζει ἡ σωτηρία.

Κοντὰ μας εἶνε, ἀδέρφια μου, τρεῖς Ἰορδάνηδες ποὺ τρέχουν. Ὁ ἓνας εἶνε ἡ κολυμβήθρα τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος· ἀπὸ 'κεῖ βγαίνουν **ἀγγελούδια**. Ὁ ἄλλος εἶνε τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας· ἀπὸ 'κεῖ βγαίνουν **ἅγιοι**. Καὶ ὁ τρίτος εἶνε τὸ αἷμα· ἀπὸ 'κεῖ βγαίνουν **μάρτυρες καὶ ὁμολογηταί**.

Ἦ Θεέ μου, ὦ Χριστέ, ὦ Παναγία, τί μυστήρια ἔχει ἡ θρησκεία μας! Εἶνε ζωντανή. Ἄς τὰ πιστεύουμε. Ἄς τὰ λατρεύουμε. Ἄς εἴμαστε πιστὰ τῆς τέκνα. Κι ἅμα φτάσῃ ἡ τελευταία ὥρα τῆς ζωῆς μας, νὰ σφραγίσουμε τὰ χεῖλη μας μὲ τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε...*» (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**